

Arrest

nr. 164 976 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 6 december 2002, in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C, het Rijk binnen.

1.2. Verzoeker wordt op respectievelijk 4 september 2005, 14 november 2005 en 9 augustus 2006 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient bij schrijven van 1 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 juni 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze verblijfsaanvraag onontvankelijk en beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 31 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 18 januari 2010 ontvankelijk verklaard, doch op 2 juli 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Er wordt andermaal een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 3 augustus 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 augustus 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient op 13 december 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 februari 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 1 maart 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[S., M.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Algerije

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.07.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01.09.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01.09.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 02.07.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande zijn medische toestand. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van [C., H.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[S., M.] geboren te [...] op [...], nationaliteit Algerije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2012, aan hem betekend op 19.09.2012

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2012, aan hem betekend op 19.09.2012”.

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij verstrekt onder meer volgende toelichting bij het middel:

[...]

(2) Bevestiging van de eerdere medische toestand?

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoeker reeds eerder, meer bepaald bij aangetekend schrijven van 01.09.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Voornoemde aanvraag werd bij beslissing van 18.01.2010 van de staatssecretaris ontvankelijk bevonden.

Bij beslissing dd. 02.07.2012 werd deze aanvraag evenwel ongegrond verklaard. Aan de basis van deze beslissing lag het verslag van de arts adviseur dd. 21.06.2012.

In voornoemd verslag stelde de arts adviseur uitdrukkelijk : " We dienen op te merken dat we niet beschikken over bijkomende psychiatrische getuigschriften /verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van de ernst (2) en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009.

(2) cfr betreft het schizofrenie of een andere psychotische stoornis dan wel een manisch depressieve stoornis met psychose”

In het medisch getuigschrift - welke werd aangevuld met bijlagen - dd. 22.10.2012 heeft de behandelende psychiater van verzoeker, dr. [L.], een zeer duidelijk en actueel beeld geschetst van de psychische toestand van verzoeker. Na verder onderzoek kan de diagnose van procespsychose, paranoïde schizofrenie met zekerheid gesteld worden !! Voornoemde arts stelt uitdrukkelijk dat op 21.06.2011 meer paranoïde psychotische klachten dienden te worden vastgesteld. Met zekerheid kan dan ook gesteld worden dat het in casu zeker niet gaat om een manisch depressieve psychose (bipolaire stoornis).

In het medisch getuigschrift van 27.07.2009 (voorgaande procédure ex artikel 9ter Vw) wordt de aandoening van verzoeker nog enkel omschreven als een persoon met een psychotisch syndroom .

Het moge derhalve duidelijk zijn dat toen op geen enkel ogenblik de diagnose van paranoïde schizofrenie werd gesteld !!

Op geen enkel ogenblik motiveert de verwerende partij evenwel in de aangevochten beslissing waarom - niettegenstaande bovenstaande opmerkingen - waarom toch dient gesteld te worden dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven tav de aanvraag van 01.09.2009. De verwerende partij laat na aan te duiden met concrete bewoordingen dat het huidig medisch attest inderdaad slechts een bevestiging zou zijn van de reeds eerder aangehaalde medische toestand !!

Dit te meer daar de behandelend arts van verzoeker in de huidige procedure voor het eerst een duidelijke psychiatrische diagnostiek heeft gesteld !!

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt en de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet afdoende is.

Een schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet alsmede van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is immers aangetoond.”

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag 1 standaard medisch getuigschrift, dd. 02.08.2011. Verder werden ook een aantal gewone medische attesten overgemaakt, die niet de vorm hebben van een standaard medisch getuigschrift. Verzoeker actualiseerde zijn aanvraag naderhand een aantal malen.

[...]

In de bestreden beslissing oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris:

[...]

Op grond van deze motieven en gezien dit advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

[...]

In een tweede onderdeel beweert verzoeker dat de aanvraag geen bevestiging zou inhouden van een eerder ingeroepen medische toestand. Hij houdt voor dat pas in zijn nieuwe aanvraag duidelijk de diagnose van paranoïde schizofrenie wordt gesteld.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 02.07.2012. In deze ongegrondheidsbeslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het advies van de arts-adviseur dd. 21.06.2012, waarin volgende aandoening werden weerhouden:

- Diagnose:

Chronisch psychotisch syndroom,

- Behandeling:

Voorgaande behandeling: sedert 17jarige leeftijd in Algerije, waar hij meerdere malen werd gehospitaliseerd.

Medicamenteuze behandeling: Seroquel 400 mg/d. Metatop 1/d en Valium 10mg 2xd, Opvolging door psychiater nodig.

In het standaard medisch getuigschrift dd. 22.10.2012 dat door verzoeker bij zijn derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd gevoegd werd opnieuw dezelfde aandoening ingeroepen:

- Diagnose:

Chronische paranoïde schizofrenie, blijvende psychiatrische symptomen met paranoïde wanen (waarvoor reeds politionele interventie gezien burenlust vanuit zijn psychiatrische belevingen),

- Behandeling:

Behandeling ambulante in België gestart in 2004.

Medicamenteuze behandeling: Seroquel 400 mg/d.

Interventie/hospitalisatie: 1993-1996/6-2001 in Algerije (Voor zover gekend).

Een vergelijking van het advies van de arts-adviseur dd. 21.06.2012 en het standaard medisch getuigschrift dd. 22.10.2012, toont derhalve aan dat verzoeker zich beroept op dezelfde medische toestand als deze die reeds werd beoordeeld in de ongegrondheidsbeslissing van 02.07.2012.

Het gaat over een psychiatrische problematiek waarvoor verzoeker al ettelijke jaren wordt behandeld (in 1993 eerste hospitalisatie in Algerije), waarvoor dezelfde behandeling staat vermeld als in het verleden (Seroquel) en waarbij de behandeling in België nog steeds (zoals bij de vorige aanvraag) beperkt blijft tot een ambulante verzorging (geen hospitalisatie of beschermingsmaatregelen in België).

Dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 21.06.2012 een gebrek aan actualisatie had verweten aan verzoeker, doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien in art. 9ter, § 3, 5° Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoeker door middel van een nieuw standaard medisch getuigschrift dd. 22.10.2012 zijn medische toestand heeft geactualiseerd, betekent immers nog niet dat hij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

"een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw" medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere " medische gegevens te worden aangebracht" (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris hebben moeten aanduiden waarom de gezondheidstoestand van verzoeker hetzelfde is gebleven. De motieven van de bestreden beslissing zijn duidelijk. Van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden verwacht dat hij de motieven van zijn motieven nog verder verduidelijkt: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom ' ervan dient te vermelden' (R.v.St, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt zo, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verblijfsaanvraag om medische redenen niet ontvankelijk is, omdat de ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de aanvraag van 1 september 2012 (in werkelijkheid 31 augustus 2012). Er wordt gesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is in vergelijking met de gezondheidstoestand zoals deze voorlag bij de aanvraag van 1 september 2012, en deze enkel bevestigt. Verweerder motiveert verder dat geen rekening wordt gehouden met de bij de aanvraag voorgelegde bijlagen

betreffende verzoekers gezondheidstoestand, omdat er niet naar deze stukken wordt verwezen in het standaard medisch getuigschrift en deze stukken niet zijn opgesteld volgens het model van het standaard medisch getuigschrift.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidde verder op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn en geen interpretatie behoeven. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

Verzoeker diende op 31 augustus 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 juli 2012 ongegrond verklaard, gelet op een advies van een arts-adviseur van 21 juni 2012. In dit advies stelde de arts-adviseur vast dat uit de voorgelegde medische stukken bleek dat verzoeker psychiatrische zorgen kreeg in het kader van een chronisch psychotisch syndroom, dat hij medicamenteus werd behandeld en dat zijn aandoening regelmatige opvolging door een psychiater en de nabijheid van een psychiatrisch ziekenhuis vereiste. De arts-adviseur stelde vervolgens vast:

“We dienen op te merken dat we niet beschikken over bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst [Cfr. betreft het schizofrenie of een andere psychotische stoornis dan wel een manisch-depressieve stoornis met psychose (dr. [S.], huisarts, maakte in het medisch getuigschrift van 08/04/2011 melding van een manisch-depressieve psychose)?] en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische

problematiek onder behandeling sinds juli 2009 (bv. consultatieverslagen en/of eventuele hospitalisatieverslagen psychiatrie)."

De arts-adviseur oordeelde dat het hem voorliggende medische dossier niet toeliet vast te stellen dat verzoekers gezondheidstoestand kritiek was of dat deze werd bevestigd door actuele noodzakelijke beschermingsmaatregelen onder de vorm van een hospitalisatie psychiatrie en weerhield geen aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag is een standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2012 gevoegd, opgesteld door de behandelende psychiater. Deze maakt melding van volgende diagnose: "*chronische paranoïde schizofrenie – blijvende psychotische symptomen met paranoïde wanen*".

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat in het kader van zijn thans voorliggende aanvraag, gelet op het hierbij gevoegde standaard medisch getuigschrift, voor het eerst de door de in België behandelende art(en) vastgestelde concrete diagnose van paranoïde schizofrenie werd ingeroepen. Te meer gelet op het gegeven dat de arts-adviseur in de eerdere procedure vaststelde dat er op dat ogenblik onduidelijkheid bestond omtrent de exacte diagnose en bij uitbreiding de graad van ernst van de aandoening en niet kan worden uitgesloten dat de vaststelling dat verzoeker niet louter lijdt aan een manisch-depressieve stoornis maar wel degelijk aan een chronische paranoïde schizofrenie een invloed kan hebben op de beoordeling of een vreemdeling al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst – beoordeling die enkel door een arts-adviseur kan worden gedaan –, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor waar wordt vastgesteld dat de elementen die werden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag dezelfde zijn als deze die voorlagen in het kader van de aanvraag van 31 augustus 2009. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag aan deze vaststelling geen afbreuk te doen. Verweerders betoog dat verzoeker door de voorlegging van het standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2012 louter zijn medische toestand heeft geactualiseerd doch aldus nog geen andere medische gegevens voorlagen, kan niet worden bijgetreden. Een gestelde diagnose van chronische paranoïde schizofrenie die nog niet eerder werd gesteld of ingeroepen betreft zo wel degelijk een nieuw medisch gegeven en aldus kan niet worden gesteld dat er sprake is van een loutere actualisatie van de medische gegevens.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.1.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen gericht tegen deze beslissing dringt zich niet langer op.

2.2.1. Verzoeker voert vervolgens in een eerste middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"[...]

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen van betreffende het recht op internationale bescherming zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2012, betekend op 19.09.2012.

Verwerende partij legt - door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 vreemdelingenwet naast zich neer.

Men houdt geen rekening met de medische toestand van verzoeker welke ernstig te noemen is (cfr supra).

Zoals blijkt uit Country of Return Information nopens Algerije heeft men gemakkelijker toegang tot de juiste gezondheidszorg als men beschikt over de nodige connecties (wordt aangeduid met " el maarifa"). Connecties welke verzoeker evenwel niet heeft.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de voor verzoeker slechts beperkte, beschikbare behandeling in het land van herkomst heeft verweerster dan ook duidelijk in strijd met artikel 3 EVRM / artikel 74/11 VW het bevel (met inreisverbod) genomen om het grondgebied te verlaten.

Het moge eveneens duidelijk zijn dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoeker te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten : o.m. recht op privé en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij rekening werd geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand waarin verzoeker verkeert. Verzoeker lijdt aan chronische paranoïde schizofrenie welke alhier wordt behandeld en opgevolgd.

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

" een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende " (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunne zien en aanvaarden."

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover

hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat blijkens de bestreden beslissing een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerder verwijderingsbeslissingen wordt toegelicht in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris erop wijst dat verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29.08.2012, dat hem op 19.09.2012 werd betekend.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verzoeker wijst erop dat art. 74/11 Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich om humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, en dat hij bij het nemen van een inreisverbod rekening dient te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker toont in casu echter niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker toont met zijn vage beschouwingen niet aan dat dit niet het geval zou zijn.

Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand, en dit gelet op de ongegrondheids- en onontvankelijkheidsbeslissingen die bij het nemen van het bestreden bevel reeds werden genomen met betrekking tot verzoekers herhaalde aanvragen op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Zie ook:

"[Dienomtrent] dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586). " (R.v. V nr. 90.216 dd. 24.10.2012)

Bovendien voorziet art. 74/11 Vreemdelingenwet nergens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou dienen te motiveren waarom hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om géén inreisverbod op te leggen. Het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert waarom hij ervoor gekozen heeft een inreisverbod op te leggen.

Zie ook:

"Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van . humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11. L tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen. telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of réglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen 'toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat- "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire

redenen geen inreisverbod op te leggen" (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rw-cc.ee.be, onderlijning toegevoegd)

Verzoeker, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Verzoeker houdt nog voor dat de bestreden beslissing een schending zou betekenen van art. 3 EVRM. De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat hem een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd betekend, nadat hij een (onontvankelijke) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet had ingediend.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van, gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiekziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

In casu is dergelijke hoge drempel manifest niet aanwezig.

Verzoeker beroept zich op zijn psychiatrische problematiek.

De arts-adviseur heeft met betrekking tot deze zelfde problematiek reeds op 21.06.2012 geoordeeld dat de ingeroepen aandoening niet beantwoordt aan een graad van ernst zoals vereist door art. 3 EVRM.

Verzoeker slaagt er met zijn vage bewoordingen als zou de ziekte 'ernstig' zijn, niet in afbreuk te doen aan dit advies.

Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker in het verleden reeds werd behandeld in het land van herkomst voor deze aandoening. Hij werd verschillende keren gehospitaliseerd in Algerije. Verzoekers bewering als zou hij in Algerije niet kunnen worden behandeld, is dan ook ontbloeit van elke ernst.

Waar verzoeker voorhoudt dat de gezondheidszorg in Algerije kampt met een probleem van corruptie, herhaalt de verwerende partij dat uit de voorbije hospitalisaties van verzoeker in Algerije en zijn behandeling aldaar, in elk geval blijkt dat deze beweemde problemen van corruptie geen gevolg hebben voor de toegang van verzoeker tot de nodige behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde bovendien reeds dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.2.3.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de juridische draagwijdte reeds werd weergegeven – stelt de Raad vast dat de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt, onder meer, dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing, doordat geen rekening werd gehouden met zijn medische toestand.

In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker op 13 december 2012 een nieuwe aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelde te lijden aan een ernstige aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de betekenis van voormelde wetsbepaling. Hij gaf aan dat een terugkeer naar zijn herkomstland tegenaangewezen was gelet op zijn gezondheidssituatie.

In de situatie dat een vreemdeling het bestuur in kennis stelt van welbepaalde medische problemen die volgens hem vereisen dat een verblijfsmachtiging wordt toegekend, en waarbij hij duidt dat deze medische problemen zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst, komt het een zorgvuldige overheid toe met deze medische elementen rekening te houden voorafgaand aan of bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Zulks komt ook tot uiting in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt op zichzelf niet dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening hield met verzoekers gezondheidssituatie zoals hij deze inriep in de aanvraag van 13 december 2012. Daarnaast werd hierboven reeds vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing van 22 februari 2013 die inzake deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen. De nietigverklaring van deze beslissing heeft tot gevolg dat zij retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnt en moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Aldus blijkt niet langer dat nog naar deze beslissing kan worden verwezen om te stellen dat het bestuur de gezondheidstoestand van verzoeker wel degelijk in rekening heeft gebracht. Er werd wat deze beslissing betreft daarenboven ook vastgesteld dat verweerder er hierbij ten onrechte vanuit was gegaan dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 13 december 2012 geen nieuwe elementen had ingeroepen in vergelijking met een eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en aldus ook ten onrechte werd geoordeeld dat een nieuwe beoordeling van de medische toestand zich niet opdrong.

Verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van deze bestreden beslissing.

2.2.3.3. Aldus kan het inreisverbod van dezelfde datum – dat uitdrukkelijk aangeeft gepaard te gaan met de hierboven besproken beslissing tot verwijdering – evenmin standhouden. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet dient zo te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het thans betreden inreisverbod betreft een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2013 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575) en er blijkt niet dat dit kan blijven bestaan los van het bevel waarmee het gepaard gaat. Het is bijgevolg voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid aangewezen het inreisverbod eveneens uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig werd opgelegd.

2.2.3.4. Nu er eveneens grond is tot nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing dringt een verder onderzoek van het onderzochte middel of van de overige middelen gericht tegen deze beslissingen zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS